

BOTH BALÁZS

Forgách Imre levele Zrínyi Katához

*Aki tér és idő korlátaiból kitör, hercegnő, az Ezeregy éj meséiből,
 életre kelt szobor, kőbe vésett antik istennő, maga a Végzet?
 Vásznon egy álom, örült festőművész ecsetjén lobogó eleven tűzvész?
 Tiszta női arc, keleti szentkép, vérforraló nyáréj, sirig őrzött emlék –
 igézve nézlek. Két ezredéve búvöl szemeid szép zafírkékje.
 Miféle akarat sodort elém, hogy legyél Nap, napjaim egén,
 hogy ételt-italt mást ne kívánjak, csak ajkad szilvaízét, vanília-vállad?
 Hajad forró, sötét égboltján, mindenemet a semmibe szórnám,
 örömünk csillag-robbanását az égitetek is látva-lássák –
 írom a verset. És te hol vagy? Kihűl a szó. Kong a hasonlat.
 Sosem leszel enyém. Legyen meg Isten akarata.
 Áldás életedre, szépséges Zrínyi Kata.*

Két régi sírhely

*Ha kiléphetnék egy napra korhadó fekhelyemből,
 csontjaimra hús tapadna, koponyámra haj és fejbőr,
 a gázlángok sápadt fénye alatt (a Hold, mint félbetört lornyon)
 megismerném-e utcáidat, szülővárosom, Sopron?*

*Bányamérnök, főtanácsos nem leszel, csak voltál.
 A kor veled levitézlett. Unokád is halott már.
 Emlékezet? Mint szélben a mag. Egyetlen élő sem őriz.
 De kibontják zöld zászlóikat a borostyán és a kőris.*

Marina Cvetajeva

*Szavak ágboga sebez itt,
 üveget karcol a lárma.
 Egy csapszék falát meszelik.
 Emlékszem Cvetajevára.*

*Ujjai alatt a költemény,
 ahogy lecsap a karmos héja –
 és ráfordul a zuhanásra
 egy csőpár irányzéka.*